In Numărul următor:

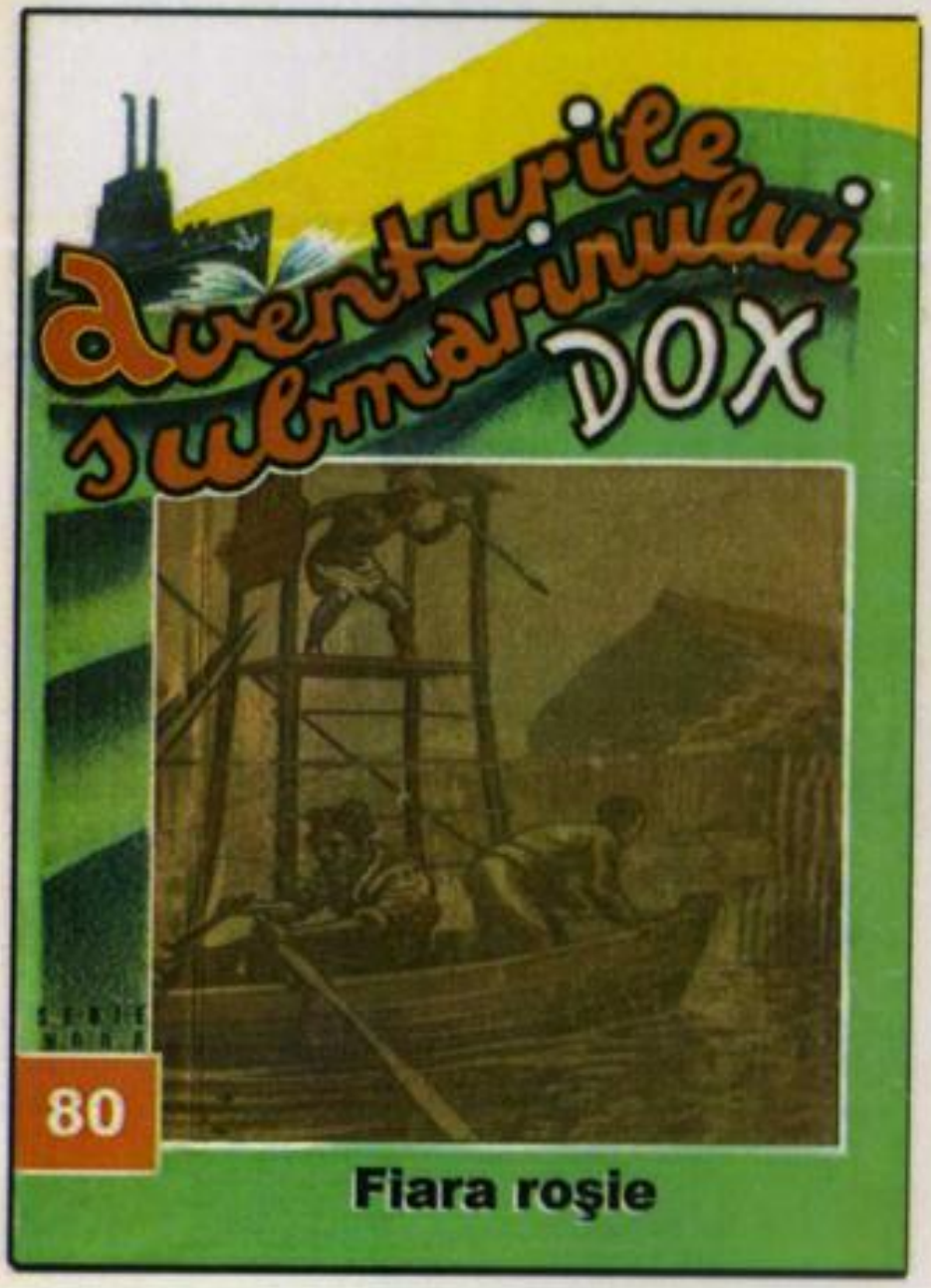

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro

Aventurile submarinului DOX

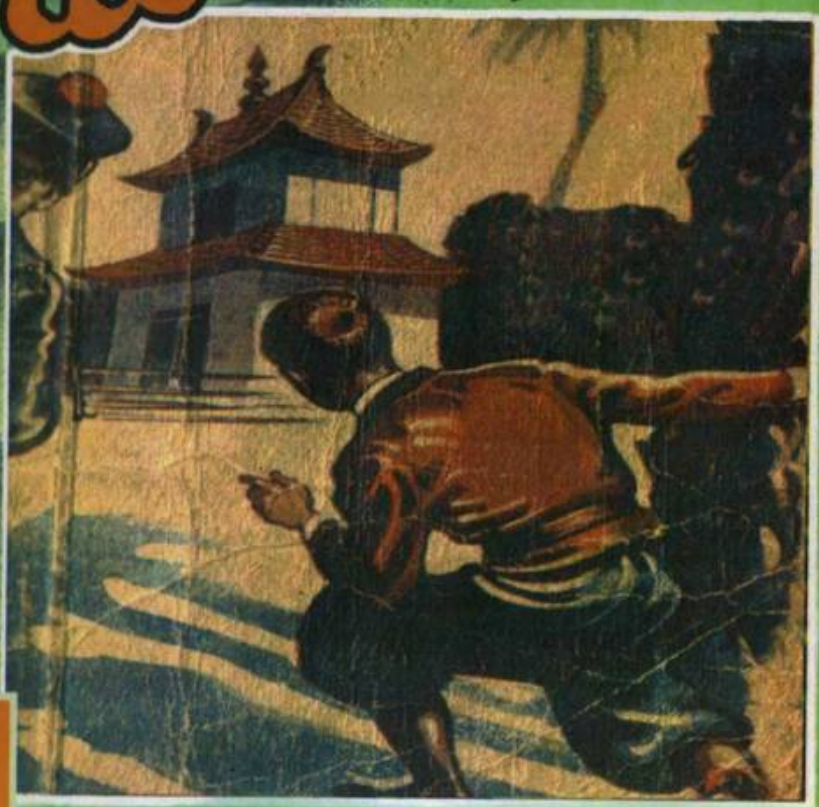

SERIE NOUĂ

79

Taina din Menado

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARREN.

Nr. 79.

TAINA DIN MENADO.

Traducere de LIA HÂRSU.

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiunile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă

de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I.
LADA MISTERIOASĂ.

— VĂD EU CĂ NE-AM ÎNDEPĂRTAT cam mult de Insula noastră, domnule căpitan – zise Rindow, zâmbind. E ciudat de tot cum s-au înlănţuit aventurile una de alta şi ne-au adus până aici.

— Soarta ne azvârle ca pe o minge – încuviinţă Farrow – sunt curios să văd dacă mai ajungem noi acasă nestingheriţi.

— Cred că nu – grăbi să spună George. Frumoasele insule Sunda mă atrăgeau încă de pe vremea când nici nu visam că aşi putea veni vreodată încoace. Îndărătul nostru este Celebes, pe care ţin mult s-o cunosc mai de aproape.

— Lasă-te păgubaş, răspunse căpitanul, zâmbind. Nu poţi şti peste ce mai dai acolo.

George se ridicase în vârful picioarelor şi privea cu încordare înainte. Duse streaşină la ochi mâna stângă şi zise:

— Sa mă fi înşelat oare, sau am văzut un obiect colo-n faţă, pe apă? Poate să fi fost o bucată de lemn plutitor, sau capul vreunui peşte mare. A, uite că se vede iar – pare sa fie numai o bucată de lemn.

— Atunci să facem mai bine un mic ocol – răspunse Farrow, zâmbind iar – altminteri cine ştie dacă nu dăm de vreun bucluc.

— În clipa când am zărit obiectul – zise George – am simţit parcă – nu ştiu cum – ca mă mână ceva într-acolo. Te rog, tată, fă-mi pe plac!

— Mai băieţi, prea multe vrei şi tu! mormăi căpitanul. Tare ma tem că afacerea asta ne-ar putea aduce multe necazuri. Ce crezi dumneata, dragă Rindow?

Primul ofiţer aruncă o privire pe furiş lui George. Când văzu rugămintea din ochii tânărului, îi spuse căpitanului:

— Hai să-i facem hatârul, domnule căpitan! Altminteri, domnul George ar avea mai târziu remuşcări ca am fi putut salva un om din primejdie făcut-o.

— Da, domnule Rindow – zise tânărul, cu însufleţire, mi-aş face veşnic imputări. Ceva îmi spune ca acolo e vorba de o taină încredinţata marii.

— Atunci facă-se voia ta! Hotărî căpitanul, deşi cam şovăielnic.

Cu o mişcare uşoară a cârmei, Farrow dădu alta direcţie a vasului, care porni spre locul unde se zarea obiectul cu pricina.

Ţinând ocheanul la ochi, George privea cu încordare, deodată strigă:

— A, pare sa fie o ladă. O fi căzut în apă de pe un vapor comercial. Oricum, va fi interesat sa cercetăm conţinutul.

În curând lădiţa se putea vedea şi cu ochiul liber. Era lunga de cel mult 40 de centimetri, lata de 25 şi înaltă de 15. Conţinutul părea să fie destul de greu, căci lada ieşea numai puţin deasupra apei.

— Toată aventura se va margini să încercăm sa predam proprietarului ei – zise căpitanul.

— Ar fi păcat, zise George, cu părere de rău. Eu nădăjduiesc că din conţinutul ei va ieşi o însărcinare interesantă pentru noi. Când stai şi te gândeşti bine, e ciudat ca o ladă atât de mică să fi căzut de pe un vas comercial; mai curând aş crede că a fost zvârlită peste bord. Ori o fi vrut cineva să se scape de dânsa, or i-a fost furată proprietarului, ca să i căşuneze o pagubă.

Farrow dădu comanda de stopare. Ajuns foarte aproape de ladă. George sări de pe alergă spre proră. Cu viteză redusă submarinul alunecă spre cutie şi căpitanul cârmi în aşa fel încât ea veni la câţiva centimetri de babord. George se apleca peste parapet şi trase în sus lada. Aceasta era foarte grea, dar părea sa nu fi stat mult timp în apă, căci lemnul era foarte puţin pătruns de umezeală. „Dox”-ul porni iar cu viteza, iar George duse lada spre turn. Scuturând-o, auzi un zăngănit slab înăuntru.

Petre aduse îndată un drug mic de fier şi un cleşte. Sări şi el pe punte şi se lăsă în genunchi lângă George ca sa deschidă capacul bătut în cuie..

Tânărul observă acum ca fusese lipita o adresă pe ladă, dar aceasta fusese ştearsă în mare parte de apă.

Totuşi, putu citi ca loc de destinaţie numele „Menado" ca loc de destinaţie.

Spuse căpitanului care făcu o mutra îngrijorată.

— Sa vezi draga Rindow, şopti el primului ofiţer ca s-ar putea sa ne întoarcem din drum şi sa pornim spre Menado.

— Cam aşa e, încuviinţa celalalt râzând. Domnul George al nostru cu siguranţă că ne va cere asta, daca lada va avea un conţinut atât de important.

După mari sforţări, Petre izbutise să ridice capacul. George se grăbi să privească înăuntru. Deasupra se afla o pătură colorată de lână şi tânărul puse mâna s-o dea la o parte.

În aceeaşi clipă Petre privi şi el în lăuntrul lăzi de pe care George tocmai îndepărtase păturea; un ţipăt de spaimă şi de prevenire scăpă de pe buzele Uriaşului şi fierul pe care-l ţinea în mana zbură lângă braţul tânărului, în ladă.

Instinctiv, George se dădu înapoi fulgerător, căci din purtarea lui Petre îşi dădu seamă că-l ameninţă o mare primejdie. Conţinutul lăzii nu-l putuse vedea deoarece ţinuse pătura în mană.

Dar, în vreme ce Uriaşul se pregătea să dea a doua lovitură, tânărul văzu cu groază un şarpe de formă turtită, cu dungi late de două degete, roşii şi negre. Era o năpârcă cu mărgele, unul dintre mai primejdioşi şerpi de mare.

George păli, căci ştia că scăpase ca prin urechile acului de o muşcătură.

George izbi a doua oară şi partea de sus a trupului năpârcii, care se ridicase, căzu moale îndată. Totul se petrecuse cu iuţeala fulgerului. Căpitanul şi Rindow îngălbeniseră şi Farrow zise:

— Petre, îţi mulţumesc ca l-ai scăpat pe George al meu de o soartă grozavă. Fiţi cu ochii în patru, poate mai sunt şi alţi şerpi în ladă! Să speram ca asta a fost toată aventura. De sigur ca e vorba de vreun transport adresat unui colecţionar din Menado, care se interesează de şerpi veninoşi. Mai sunt două cutii mici în ladă, domnule căpitan, zise Petre. Sunt legate cu sârmă de fundul ei.

— O! făcu Farrow, atunci o fi vorba de vreo cursă. Primitorul urma să fie muşcat de şarpe odată cu deschiderea

lăzii. Păcat că nu mai e citeaţă adresa, altminteri am fi putut descoperi lucruri interesante.

— Poate că conţinutul celor două cutii ne dă vreo indicaţie, zise George, care îşi revenise din spaimă.

Cu băgare de seamă dădu de o parte trupul lung de un metru şi jumătate al năpârcii, apoi privi mult timp cele două cutii înţepenite cu sârmă, înainte de a le desprinde cu cleştele.

Una din cutii era pătrată, cealaltă era turtită ca o carte. Cu băgare de seamă tânărul tăia sârmele şi scoase afară cele două cutii.

— Să mergem în cabina doctorului şi să cercetăm total – propuse căpitanul – adu şarpele ucis şi cutiile, Petre! Poate o fi ascunsă şi în cutii vreo primejdie.

Timonierul Plundow fu chemat în turn ca să conducă vasul mai departe. Farrow ştia că primul ofiţer era şi el curios să vadă ce e în cutii, de aceea nu vroia să-l lase de serviciu.

Când camarazii intrară în cabina doctorului, acesta era adâncit în studiul unei lucrări ştiinţifice. Ascultă cu atenţiune povestirea căpitanului; apoi se îngriji în primul rând de năpârca moartă, pe care o puse spre conservare într-o soluţie puternică de formalin. După aceea se întoarse la cele două cutii, care se aflau pe masă în fata lui. Le scutură în dreptul urechi, le puse înapoi şi zise:

— După cat se pare, nu e nimic primejdios în ele şi cred ca le pot deschide fără teamă.

Petre scoase un briceag cât toate zilele şi cu limba cea mare desfăcu capacul cutiei pătate. Era umplută până la margine cu vată, pe care căpitanul Bertram o privi bănuitor.

— În vata asta poate să fie ascunsă vreo drăcovenie – zise el – mă voi folosi mai bine de un cleştişor.

ÎI aduse repede şi cu mare băgare de seamă ridica stratul de vată de deasupra.

— Aha, o cupă! făcu el. Probabil de aur. Daca nu mă înşel, e o antichitate chinezească.

Tot bănuitor şi cu atenţiune, cu cleştişorul ridică încet cupa destul de grea. O învârti la dreapta şi la stânga, privind-o cu multă băgare de seama, apoi zise în cele din urmă:

— Mă temeam că e prevăzută cu niscaiva ţepi otrăvitori sau altă drăcovenie primejdioasă, dar văd că nu e aşa. Totuşi, n-aş cuteza sa beau dintr-însa, căci sunt cupe dintr-astea vechi care otrăvesc orice lichid.

— Se văd însă inscripţiuni chinezeşti pe dansa care par să fie gravate de curând, zise George, cu însufleţire. Nu cumva

putem căpăta prin asta vreo indicaţie cu privire la primitorul acestui transport primejdios?

— Voi încerca sa descifrez scrierea – zise doctorul Bertram – dar până atunci să cercetam cutia cealaltă; bănuiesc că vom dobândi astfel indicaţiuni mai bune.

George deschise şi cutia turtită cu ajutorul briceagului sau. Conţine o foaie de hârtie groasa, împăturită. Doctorul n-o scoase afară îndată, ci o privi mai întâi cu multă atenţiune, apoi lua chiar şi o lupă în ajutor.

Un zâmbet amar i se ivi pe buze, luă dintr-un sertar o pereche de mânuşi de cauciuc, pe care le trase pe mâini.

— Am observat o sclipire ciudată pe hârtie; zise el camarazilor. Nu m-ar mira de loc dacă documentul acesta ar fi presărat cu vreun praf otrăvitor, foarte primejdios la atingere. Ia să cercetez cristalele la microscop! Dar mai întâi să citim hârtia!

Cu băgare de seamă despături hârtia aspră, ţinând capul depărtat, ca să nu tragă în piept din otrava cristalelor. Foaia era acoperită cu mici litere chinezeşti, dar avea o adresă pe englezeşte:

„*Mr. Stuart Dunbar*, MENADO, CELEBES”.

— Slavă Domnului, avem cel puţin un punct de sprijin, după care ne putem călăuzi, zise George care privea peste umărul doctorului. Acum, însa, trebuie să ne tălmăceşti conţinutul, doctore. Poate că izbutim să dăm de tâlcul acestei întreite încercări de asasinat.

— De ce întreită? întrebă căpitanul. — A, te vei fi gândit şi la cupă, care ar otrăvi lichidul ce s-ar afla într-însa, cum zicea doctorul. Da, atunci ar fi într-adevăr trei încercări de atentat la viaţa primitorului acestei lăzi.

Doctorul luă din bibliotecă un volum gros şi începu să tălmăcească documentul cu ajutorul dicţionarului. Părea să întâmpine greutăţi şi în cele din urmă spuse:

— E scris într-un dialect cu totul deosebit şi cred că tălmăcirea va dura mai mult timp.

— Atunci să te lăsăm să lucrezi în linişte – zise Farrow – în orice caz voi întoarce însă vasul luând direcţia spre Menado. Cred că acolo vom găsi dezlegarea tainei.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Bertram, tot frunzărind prin dicţionar.

Farrow făcu un semn tovarăşilor şi toţi părăsiră încăperea.

Din cabina de comandă, căpitanul ordonă apoi lui Plundow să întoarcă, luând direcţia nord-vest, spre oraşul Menado.

Era vremea mesei şi Farrow chemă pe George şi Rindow în cabina lui. Petre vru să le aducă mâncarea, dar căpitanul îl opri.

— Petre – zise el – ţin minte că înainte de război ai stat câtva timp în China, ca elev-marinar. Aşa?

— Da, domnule căpitan.

— Foarte bine; atunci probabil ştii că în ţara aceasta există multe asociaţii secrete şi de bandiţi, ambele urmând, de sigur, aceleaşi scopuri?

— Adevărat, domnule căpitan; am cunoscut chiar o astfel de bandă, sau asociaţie, cum îi spuneţi dv.. Îşi ziceau „Inimile de aur”.

— Da, e lucru ştiut că aceste bande chinezeşti îşi dau astfel de numiri poetice, încuviinţă Farrow.

— Dar cred că mai ştii, Petre, că unele din aceste bande lasă la victimele lor un soi de carte de vizită, un aşa-zis Hong?

— Întocmai, domnule căpitan, am văzut şi eu.

— Atunci va trebui să te uiţi de aproape la cupa, zise căpitanul – căci dacă nu mă înşel semnele proaspăt gravate reprezintă un astfel de „Hong”.

— Ah, credeţi cumva că acest Stuart Dunbar are ceva de-a face cu una din bandele astea? interveni Rindow.

— Da, asta e credinţa mea nestrămutată, răspunse Farrow. Cele trei curse întinse aici sunt treabă de piraţi, aşa c-aş dori să dau de acest Mister Dunbar şi să limpezesc chestia.

George îşi frecă mâinile, mulţumit.

— Tată, se pare că am avut iar noroc – zise el, vesel – să vezi că iar vom avea o aventură frumoasă. Dacă nu mă înşel vom fi în măsură să facem un mare serviciu lui Dunbar acela. Şi acum dau fuga la doctor să văd dacă a izbutit să tălmăcească documentul. N-ai idee cât de curios sunt!

Sări de la locul său şi dădu să iasă, când uşa se deschise şi Bertram intră.

— Domnilor, e într-adevăr vorba de ceva foarte interesant, zise el încă din prag. Cred că am dat de urma unui lucru foarte important. Se pare că e vorba de o bandă însemnată.

— Te pomeneşti c-o fi „Inimile de aur”? întrebă Farrow, zâmbind.

Doctorul îl privi mirat şi răspunse:

— Nu, e vorba de „Păsările verzi”.

II.
UN CUTREMUR MARIN.

— AHA, NU M-AM ÎNŞELAT în bănuiala mea, spuse Farrow, mulţumit. Cred şi eu că e vorba de ceva important, ceea ce se poate vedea din pregătirile diavoleşti ce le-au făcut. Ai izbutit să tălmăceşti în întregime scrisoarea adresată lui Stuart Dunbar, dragă doctore?

— Da, am scris-o chiar pe hârtii. Ia ascultaţi ce spune:

«Domnului Stuart Dunbar, Menado:

„Pasările verzi" trimit cupa al cărei al doilea exemplar se poate găsi în templul cel mic. Dacă scapi de toate primejdiile, vei putea lămuri taina cea mare pe care tatăl tău a descoperit-o în ţara noastră. Dar noi vegheam, viaţa ta e mereu în primejdie, retrage-te cât mai e timp. „Păsările verzi" păzesc taina».

— Ce zici de asta, domnule căpitan? Crezi că e nevoie să-l căutăm pe Stuart Dunbar acela? Lada cu al ei conţinut primejdios poate fi socotită doar ca pierdută. Cred că-l ocrotim pe Dunbar de un pericol foarte mare dacă nu-i spunem nimic de asta.

— Aşa ceva nu trebuie să facem – se grăbi să spună George – poate că taină e de mare însemnătate pentru el. Poate că tatăl lui i-a lăsat mulţi bani de care o fi având omul nevoie. Afară de asta, mă interesează nespus banda cu pricina; trebuie să fie nişte ticăloşi care nu se dau înapoi de la cele mai diavoleşti mijloace.

— Aşa o fi – încuviinţă căpitanul – dovada am avut-o doar şi noi. Dragă doctore, fii cu băgare de seamă când vei cerceta documentul, căci poate fi vorba şi acolo de o otravă foarte primejdioasa.

— Chiar aşa şi e; am examinat în grabă câteva cristale şi am constatat că e vorba de o otrava pentru piele, cu efecte grozave, răspunse Bertram. Dacă Dunbar ar fi luat documentul cu mana să-l citească, cu siguranţă că şi-ar fi pierdut viaţa. Acum mă duc să examinez mai de aproape cupa. Avea dreptate George când spunea ca unele litere par să fie gravate de curând. Poate ca limpezim întrucâtva lucrurile prin asta.

— Pot veni şi eu cu d-ta, doctore? întrebă George, cu însufleţire. Mă interesează mult chestia.

— Fireşte, dragă George, vino!

În cabina doctorului cele două obiecte primejdioase – scrisoarea şi cupa se aflau pe masa îngustă. Bertram îşi puse iar mânuşile de cauciuc şi umplu cupa cu apă. Cei doi camarazi privirii cu încordare lichidul şi după câteva minute George zise, agitat:

— Ia te uită, doctore, nu se ridică la suprafaţă nişte mărgele mici din apă?

— Da, aşa e – încuviinţă Bertram – după cum bănuiam, cupa asta e astfel făcut încât orice lichid se toarnă într-însa devine otrăvit în atingere cu metalul.

Se ridică şi scoase dintr-un dulăpior din perete câteva eprubete şi retorte, precum şi sticluţe cu lichide colorate.

George privi cu interes cum proceda doctorul cu apa din cupă. În cele din urmă medicul ridică o eprubetă în care turnase apă încălzită din cupă şi câteva picături dintr-însa din sticluţele sale şi zise triumfător:

— Uite dovada: apa din cupă conţine acum acid prusic în mare cantitate. Drace! Banda asta chinezească lucrează cu cele mai rafinate mijloace. Acum să încercăm să tălmăcim semnele gravate pe cupă. Sunt şi ele într-un dialect anumit.

Doctorul traduse rar semnele, care glăsuiau:

„Dacă bei, te vei apropia de adevăr”.

— Asta e o ticăloşie în toată puterea cuvântului! exclamă George, înfuriat.

— Care va să zică am lămurit şi asta, zise Bertram, liniştit. Acum îmi mai rămâne să cercetez cristalele cu care e presărat documentul.

De data asta cercetarea dură mai mult timp, în cele din urmă doctorul ridică iar o eprubetă în care un lichid se colorase în roşu, după ce fura aruncate în el câteva din cristale.

— Ia te uită, George! E o otravă care pătrunde foarte adânc în pori şi produce otrăvirea sângelui. Asta înseamnă că moartea lui Dunbar trebuie să fie de mare însemnătate pentru banda „păsărilor verzi”. Dar tot atât de însemnată o fi şi taina care se ascunde îndărătul întregii chestiuni.

— De aceea mă şi interesează atât de mult lămurirea ei – răspunse George – bănuiesc că chinezii se slujesc de multă ticăloşie împotriva acestui Dunbar.

— Fireşte, asta se vede chiar după „darul” ce i l-au trimis. Cred că nu o să-l fie de loc plăcut bandei când va afla că mijlocul de care s-a folosit nu şi-a atins ţinta.

— Sunt foarte curios să văd ce vom întâmpina în Menado, doctore. O să mă bucur într-adevăr daca vom izbuti să smulgem victima din mâinile celor care îşi zic „păsările verzi”.

— De izbutit se poate să izbutim, dar nu ţi-aş dori deloc, draga George, sa faci cunoştinţă cu banda aceea într-un chip neplăcut. Ei, dar ce s-a întâmplat?

Strigatul acela îngrozit doctorul Bertram îl scoase când mergea clătinându-se prin cabină, izbindu-se apoi de pat, pe care căzu. George se prăbuşi şi el, din pricina zguduirii şi a aplecării vasului.

Înainte de a-şi da ei seamă ce se întâmplase, submarinul se zgudui iar şi după o clipă fu zvârlit pe partea cealaltă; cu capul înainte cei doi camarazi zburară împreună pe masa de lucru a doctorului.

Strigăte şi comenzi se auziră dea valma de pe gangul care ducea spre cabina de comandă. Doctorul şi George izbutiră să se ridice, se priviră înmărmuriţi câteva clipe, apoi tânărul dădu buzna la uşă şi o smuci cu putere. În momentul următor, însă, fu zvârlit înapoi în cabină, se izbi de doctor şi amândoi ajunseră în peretele din partea opusă uşii. Submarinul se afundase mult cu prora, se ridicase acum iarăşi şi cei doi tovarăşi zburară împreună în gang, prin uşa deschisă.

Se izbiră de câţiva marinari, care ieşiseră şi ei, speriaţi, din sala echipajului şi erau aruncaţi de asemeni unul peste altul, din pricina clătinărilor vasului.

Cu mare greutate, George îşi croi drum spre uşa cabinei de comandă şi o deschise brusc, dar o altă smucitură a submarinului îl făcu să se izbească de tatăl său, care se încleştase cu mâinile de aparate.

— Ce s-a întâmplat, tată? izbuti să îngâne tânărul.

— Un cutremur marin, răspunse căpitanul, scurt. Din fericire, Plundow a închis îndată capacul, când a observat primele semne. Probabil că ne aflăm însă în centrul cutremurului.

George păli. Un cutremur marin era o catastrofă naturală, care lesne ar fi putut fi fatală submarinului.

— Poţi vedea ceva, tată? mai întrebă tânărul cu încredere.

Căpitanul îşi lipea numai arareori ochiul de periscop, căci din pricina zguduiturilor vasului s-ar fi putut răni. Tocmai privise din nou şi zise cu glas răguşit:

— Se produc erupţiuni uriaşe pe fundul mării; am văzut chiar acum îndărătul nostru trâmbe de fum şi coloane de foc care ţâşnesc până la suprafaţa mării. George, situaţia noastră e foarte serioasă, n-ar fi trebuit să ne întoarcem din drum, căci cutremurul merge în noua direcţie pe care am luat-o noi:

— Atunci de vină e numai lada chinezului, zise tânărul. Asta ar fi într-adevăr un semn al soartei. Dar am încredere în norocul nostru, tată: ne-am aflat doar în situaţiuni şi mai...

Mai mult nu izbuti să spună, căci submarinul fu zguduit cu atâta putere încât toţi care se aflau în cabina de comandă fură

zvârliţi unul în altul.

După aceea „Dox”-ul rămase liniştit câteva clipe şi camarazii se priviră îngroziţi, căci îşi dăduseră seama imediat că fuseseră aruncaţi pe un recif.

Valurile agitate începură să izbească cu o furie grozava în vasul înţepenit. De fiecare dată scheletul de otel se cutremura din încheieturi şi camarazii ştiau ca chiar cele doua învelişuri trainice vor fi zdrobite în curând.

— Camarazi, striga căpitanul cu glas hotărât – nu trebuie sa ne aşteptăm sfârşitul cu mâinile în san, trebuie sa ieşim afară şi sa încercăm sa desprindem submarinul. Văd că turnul e afară din apă, aşa ca s-ar putea s-aducem „Dox”-ul în stare de plutire.

Tovarăşii se puteau mişca în voie acum, căci clătinările grozave ale submarinului încetaseră, numai valurile uriaşe îi mai făceau să se cutremure. George fu cel dintâi care urcă scăriţa de fier şi deschise capacul turnului. Când dădu peste cap învelişul cel greu, fu împins înapoi cu putere, căci aerul care-l izbi în fată era fierbinte şi încărcat cu pucioasă.

Dar îşi reveni repede şi se săltă în turn. Cu ochii înlăcrămaţi, luptând să învingă tuşea ce-l chinuia, George îşi roti privirile în juru-i. O privelişte grozavă şi măreaţă i se înfăţişă ochilor. Spre sud, la vreo mie de metri de submarin, se ridicau din apă trâmbe uriaşe de fum, din care izbucneau adesea limbi roşii de foc.

Privi în preajmă-i şi văzu că – probabil din pricina cutremurului – se formase o ridicătură a fundului mării, pe care submarinul se înţepenise. Nouri de fum se ridicau din stânca de mărgean împinsă la suprafaţă şi văpaia de care se simţea învăluit tânărul, provenea, de sigur, de la reciful fierbinte.

Căpitanul se ivi lângă fiul său, privi şi el în juru-i şi înălţă din umeri. Părea cu totul exclus să se libereze vasul cu forte omeneşti, căci se îngropase cu totul în stâncă.

Rindow, doctorul Bertram şi Petre veniră şi ei în turn. Doctorul era foarte liniştit şi se uita cu mare interes la ce vedea, dar ceilalţi camarazi păliseră, căci îşi dădură seamă îndată de primejdie.

Cu greutate, întrerupt de tuse, căpitanul spuse:

— Nu putem întreprinde nimic, camarazi; trebuie să lăsăm totul pe seama soartei.

George fu însă de altă părere:

— Tată – zise el, agitat – reciful din faţa noastră este îngust; ce-ar fi să încercăm să-l aruncam în aer? Piatra pare fie moale, am butea face lesne câteva găuri într-însa şi sa

punem granate de mână. Explozia n-are ce sa strice submarinului nostru, în schimb ar putea distruge barajul care ne ţine încleştaţi.

— Dragul meu, asta e cu neputinţă – răspunse căpitanul – nici un om nu poate călca pe reciful fierbinte. E şi foarte primejdios, căci în fiecare clipă se poate produce o nouă explozie care să facă să dispară cu totul reciful acesta şi atunci oricine se află afară din vas e pierdut.

— Dar ne putem lega şi înlăturăm primejdia, răspunse George. Erupţiile par să se apropie, astfel că trebuie să încercăm totul ca să ne liberăm.

— Lăsaţi pe seama noastră, domnule căpitan – interveni şi Petre. Cu o secure vom putea făcea repede găuri adânci în care să vârâm granatele.

— Bine, încercaţi! încuviinţă Farrow, înălţând din umeri.

Petre dispăru repede în turn, iar George sări pe punte. Alunecă şi se rostogoli spre margine, căci tocmai în clipa aceasta un val năvalnic zgudui vasul. Afară de asta, puntea era acoperită cu un strat foarte subţire de cenuşă, pe care spuma valurilor ce se spărgeau o făcea foarte alunecoasă.

Fără să-şi piardă cumpătul, George se încleştă de parapet, ferindu-se astfel să nu cadă în apă. Se ridică repede şi începu să se târască spre proră, pe unde vroia să părăsească puntea.

Tuşea mereu, căci mirosul de pucioasă urca dea dreptul din recif. Cu bucurie văzu însă că, în faţa vasului, stânca avea o crăpătură foarte lata şi adâncă. Prin asta îşi puteau cruţa multă muncă: cu toporul vor lărgi puţin în fata crăpătura, pentru ca explozia să se producă în faţa barajului.

Se întoarse şi făcu semne de încurajare spre turn. Petre tocmai îşi dădea drumul pe punte, ducând două topoare, două funii subţiri şi o legătură cu granate de mână. George îi ieşi înainte ca să-l ajute.

La jumătatea drumului cei doi camarazi se întâlniră. Tânărul luă din mâna tovarăşului său nu topor, o funie şi o parte din granate, apoi se târî iar spre proră. Acolo legă funia de parapet, îşi petrecu celălalt capăt în jurul trupului şi îşi dădu drumul cu băgare de seamă pe stâncă. Petre îl urmă îndată.

Cele două funii, pe care şi le legaseră numai pentru siguranţa lor proprie, se dovediră acum foarte necesare, căci altminteri ar fi trebuit să sară în jos câţiva metri, neavând de ce să se ţie pe peretele neted al vasului.

Când George puse piciorul pe recif, simţi cât era piatra de moale. În acelaşi timp, însă, simţi şi căldura grozavă care-l frigea, prin tălpile ghetelor subţiri. Nu putea rămâne mult

acolo, aşa că porni repede. Pe marginea stângă a crăpăturii până la capătul ei.

Petre merse dea lungul marginei drepte şi cu lovituri puternice de topor lărgiră partea aceasta a crăpăturii ce se împreuna.

După vreo zece minute făcuseră o peşteră deştul de mare în stânca moale. Granatele de mână erau prevăzute cu focoase, care produceau explozii după cincisprezece secunde de la rupere.

Petre legă cu sfoară toate granatele împreună, apoi zise către George:

— Domnule George, după ce vom fi vârât granatele în gaură, va trebui să împingem repede câţiva bolovani în crăpătură, ca s-o închidem cât mai bine. În felul ăsta explozia o să fie şi mai grozavă. Fireşte că nu trebuie să întrebuinţăm mai mult de când până la şase secunde în scopul ăsta, căci trebuie să şi fim pe submarin când se va produce explozia. Hai să căutăm deci repede câţiva bolovani mai mari, ca să nu pierdem nici o clipă.

În toată graba adunară pietrele şi se culcară la pământ. Puteau înfunda acum deschizătura peşterii, de îndată ce Petre va fi vârât granatele înăuntru.

— Aşa, acum am pregătit totul, zise Uriaşul. Voi începe să număr, îndată ce voi fi rupt focosul.

Cei doi camarazi se lăsară în genunchi în faţa deschizăturii. Petre rupse focosul granatei din mijloc, începu să numere şi văra mănunchiul de explozibile adânc în peşteră.

Abia îşi trase înapoi braţul, că George şi împinse bolovanul cel mai mare în deschizătură. Petre făcu acelaşi lucru cu alte două, apoi săriră amândoi în picioare şi cu câteva lovituri de topor înţepeniră bolovanii cât putură mai bine.

— Şapte! rosti Uriaşul şi în aceeaşi clipa amândoi se întoarseră şi alergară spre submarin.

Când Petre strigă: „douăsprezece”, ei şi ajunseră în submarin şi începură să urce, ţinându-se de funii.

— Treisprezece… patrusprezece.. Cincisprezece… numără Uriaşul.

Cei doi camarazi erau pe la jumătatea funiei atârnaţi la vreo cinci metri deasupra recifului. În aceeaşi clipă se auzi o detunătură grozavă îndărătul lor. Stanca se cutremură, în clipa următoare bolovani zburară pe lângă îndrăzneţii tovarăşi. George simţi deodată o izbitură puternică în ceafă şi scoase un strigăt slab; cunoştinţa ameninţă să-l părăsească.

Fu lovit şi în piciorul drept, dar când mâinile-i încleştate erau gata sa se desprindă de funie, Petre îl înhaţă cu o mana.

Pe puntea submarinului, căpitanul, Rindow şi Kard veniseră la proră, ca să urmărească fapta îndrăzneaţă a lui George şi Petre. În clipa exploziei ei se trântiseră jos şi astfel scăpară de grindina de pietre care fuseseră zvârlite deasupra vasului.

Ridicându-se, observară îndată situaţia primejdioasă a celor doi tovarăşi. Kard se repezi şi apucă funia de care se ţinea Petre cu mâna stângă. George îşi pierduse cunoştinţa cu desăvârşire şi credinciosul Uriaş îl ţinea de un braţ.

Nu putea să urce mai departe astfel împovărat, dar Kard îi veni în ajutor, trăgând de funie. Farrow şi Rindow ajutară şi ei şi după câteva minute tânărul erou fu ridicat pe punte de tatăl sau. Petre se săltă singur peste parapet, apoi îl lua pe George pe braţe şi-l duse repede înlăuntrul vasului. Aici interveni doctorul Bertram, căci tânărul sângera mult la ceafă.

Astfel, Petre nu avu prilej să se încredinţeze de efectul exploziei, dar, păşind pe gang spre cabina infirmeriei, observă că submarinul se mişca, se legănă de câteva ori în aşa fel încât cu greu Petre putu să-şi menţie echilibrul. Se produseră şi câteva izbituri puternice care făcură să tremure vasul. Apoi însă motoarele începură subit duduie şi „Dox”-ul alunecă pe apă.

Farrow şi Rindow văzuseră cu bucurie ca prin explozie reciful fu crăpat până în adânc. Mai bine decât nădăjduiseră ei, forţa exploziei acţionase şi în adâncime. Pană spre submarin se întinse explozia şi crăpătura din fata prorei fu lărgită mult.

Apa spumegândă a mării dădu năvală înăuntru, spori şi mai mult apăsarea în părţi şi împinse masele de stâncă în lături. Camarazii săriră îndată înapoi în turn, căci vasul fu apăsat spre fund; ajuns astfel în elementul său, fu împins înainte de valurile uriaşe.

Era şi timpul, căci coloanele ameninţătoare de fum şi foc se apropiau. Vasul se mai izbi de câteva ori de stâncă, dar în cele din urmă alunecă prin stânca dărâmată şi căpitanul dădu imediat comanda de punere în funcţiune a motoarelor. Cu mare viteză „Dox”-ul porni spre nord-vest, îndepărtându-se tot mai mult din locul acela atât de ameninţător.

III.
LUPTA ÎNCEPE.

TRÂMBELE DE FUM ce se înălţau din mare se făceau tot mai mici şi în cele din urmă Farrow zise, răsuflând uşurat:

— Se pare că ne depărtăm din ţinutul erupţiilor, dragă Rindow. Ia te uită, acum a sărit în aer reciful pe care ne înţepenisem. Şi de data asta ne datorăm salvarea, curajului şi jertfei de sine a lui George al meu. Priveşte, asta a fost cea mai puternica erupţie din toate.

Pe locul unde se aflase stânca se înălţa o flacără uriaşă însoţită de o coloană de fum, care se largi în formă de ciupercă.. După câteva clipe bubuitul erupţiei se auzi până la submarin, cu asta, însă, cutremurul submarin păru să-şi fi pierdut tăria, căci se scurseră câteva minute fără să se mai arate vreo coloană.

— George al d-tale ne-a salvat de la un sfârşit groaznic – zise Rindow către căpitan. Cu toată tinereţea lui, e un erou în toată puterea cuvântului. Numai de n-ar fi rănit grav.

— Mă voi duce îndată jos, să văd în ce stare se află, răspunse Farrow.

Când intră în cabina infirmeriei, auzi glasul fiului său, care spunea, vesel:

— Minunat, Petre! Va să zică tot nu ne-a fost truda în zadar. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc, Petre, căci mai salvat încăodată din primejdie.

— Da, Petre – interveni căpitanul – şi eu îţi mulţumesc pentru salvarea lui George şi pentru aceea a submarinului nostru. Nu eram departe de stâncă şi am văzut-o zburând în aer din pricina uriaşei erupţii.

— Slavă Domnului! făcu Uriaşul. Domnul George al nostru a chibzuit şi a lucrat destul de repede. A fost un lucru cam primejdios, dar acum vedem cât a fost de trebuincios. Cred că vom avea noroc şi de acum încolo.

— Nu te pripi, Petre! zise căpitanul. Adesea se întâmplă tocmai anapoda. Ei, George, cum o duci cu capul?

— Mă doare iuta straşnic, răspunse tânărul, zâmbind. Şi piciorul drept mă supără. Dar nu face nimic, sunt bucuros că vasul nostru e salvat. Până să ajungem la Menado, voi fi iar la postul meu.

Din fericire baza craniului n-a fost atinsă, interveni doctorul Bertram. Are o rană cam mare, dar eu sângele lui sănătos se va vindeca repede. Piciorul îl va durea câteva zile, atâta tot. Atunci mă voi duce în cabina mea să mă întind în pat, zise tânărul, vrând să se ridice, dar Petre i-o luă înainte şi, fără să ţie seamă de protestările lui, îl ridică pe braţe.

— E mai bine aşa, domnule George, zise el. Trebuie să-ţi cruţi piciorul. Pentru mine e o nimica toată să te duc în cabină.

Căpitanul zâmbi cu recunoştinţă Uriaşului, care îl duse repede pe iubitul său stăpân dea lungul gongului, în cabină. Acolo îl aşeză cu grijă în hamac, pe urmă zise:

— Acum de sigur că ţi-e foame, domnule George. Mă duc să-ţi aduc ceva întăritor.

Ieşi repede din cabina şi se înapoie după câtva timp cu o tavă plină cu bunătăţi. George mâncă cu poftă, apoi adormi.

În cursul călătoriei, inginerul Hagen cu oamenii săi examină vasul cu deamănuntul. Afară de câteva nituri care slăbiseră, minunatul submarin nu mai suferise nimic.

Căpitanul şi Rindow se urcaseră în turn. Era de aşteptat ca vapoarele de prin apropiere să-şi schimbe cursul, ca să cerceteze locul cutremurului. Lesne s-ar fi putut întâmpla ca vreun vas mai mic să fi fost sfărâmat şi naufragiaţii să plutească fără ajutor pe apă.

— Sa întindem antena şi să încercăm poate prindem vreo radiogramă a vapoarelor străine, zise căpitanul, după ce privi prin ochean şi se încredinţă că nu se vedea nimic în zare. Dădu ordin prin portavoce după câteva minute telegrafistul cu ajutoarele sale întinseră antena.

Farrow ţinu urechea la portavoce care ducea în cabina de radiotelegrafie. Trecură câteva minute, apoi telegrafistul comunică:

— Radiogramă a bricului „Ho fong", la nord-est de noi, în drum spre Menado. Vesteşte tuturor vaselor observarea unor îndepărtate erupţii vulcanice pe mare. – Apoi o prevenire a crucişătorului australian „Tasmania", care anunţă că s-au ivit din adâncimi; recifuri, care au dispărut iar în parte.

— Aha! făcu Farrow, împărtăşind lui Rindow cele ce auzise. Aşadar, se află şi un chinez în drum spre Menado. Oare de la el să fie lada?

— Chinezii se îndeletnicesc mult cu negoţul de coastă prin mările de aici – zise Rindow – se prea poate ca bricul cu pricina să vie din China şi făcând un ocol mare să se îndrepte spre Menado. Poate că a vizitat mai întâi Australia. Nu e exclus să fi avut lada pe bord. Numai că nu pricep de ce a lăsat-o să cadă în apă.

Submarinul înainta netulburat până spre seară. Căpitanul alesese însă un drum care era în afara căilor pe unde treceau vapoarele.

Înainte de a se lăsa întunerecul, ajunseră în Marea Molucelor, pe care trebuiră s-o taie în direcţie nordică, pentru

a porni în sus pe coasta de răsărit a Celebei. Curând după aceea „Dox”-ul fu nevoit să se afunde, căci aproape în acelaşi timp se iviseră în apus şi răsărit vapoare mari, care veneau dinspre Singapore sau mergeau într-acolo.

Abia mult mai târziu Farrow cuteză să se ridice iar la suprafaţă, căci recifurile şi bancurile de stânci primejduiau călătoria sub apa prin părţile acestea.

Când căpitanul şi Rindow coborâră pentru cină, îl văzură pe doctorul Bertram venind dea lungul gangului.

— George tocmai s-a trezit şi m-a chemat la el, zise medicul.

Îngrijoraţi, căpitanul, Rindow şi Bertram intrară în cabina tânărului. Dar îngrijorarea lor era neîntemeiată, căci George stătea vesel în hamacul său şi înfuleca de zor mâncarea adusă de Petre.

— Ai dureri, dragă George? întrebă Bertram. Nu, domnule doctor, mă simt cât se poate de bine. Vroiam să te întreb numai dacă ai mai descoperit ceva pe documentul acela sau pe cupă.

— Da, George. După o cercetare amănunţită a fundului cupei, am mai descoperit o inscripţie aproape invizibilă; acelaşi lucru pe lemnul lăzii. După cât se pare, amândouă inscripţiile provin de la aceeaşi mână, căci semnele sunt foarte slabe şi neregulate, ca şi cum ar fi de femeie sau copil. Amândouă inscripţiile sunt preveniri; cea de pe ladă spune că primitorul trebuie să fie cu mare băgare de seamă la deschidere. Iar cea de pe cupă, că în nici un caz să nu bea dintr-însa. Pe aceasta din urmă mai e ceva ca o semnătură: „Narcisa albă”. De aceea cred că o femeie a scris, în taină şi cu teamă, amândouă inscripţiile.

— Asta e de mare însemnătate – zise căpitanul. Stuart Dunbar ne va putea spune, cu siguranţă, cine este „Narcisa albă”. Vom avea astfel un punct de sprijin. În sfârşit, sa aşteptam pană mâine seară şi-om vedea! George, am prins o radiogramă transmisă de un vas chinezesc cu numele de „Ho fong”. Radiograma era privitoare numai la cutremurul marin, care a fost observat de pe vas, dar de oarece acesta avea direcţia spre Menado, mi-am spus îndată că lada s-ar putea să fi căzut de pe el.

— Oh, asta ar fi minunat! făcu tânărul. Atunci vom avea prilejul, poate, să cunoaştem mai de aproape câţiva membri ai acestei bande.

Când se lumină de ziuă, vasul înaintase cu o bucată bună de drum dea lungul coastei Celebei. Farrow şi Rindow se

aflau în turn, când George urcă scăriţa îngustă. Vesel, le dădu bună dimineaţa şi căpitanul îl întâmpină, mulţumit:

— Mă bucur mult, băiatule, că te văd iar pe picioare. Te mai doare ceva?

— Piciorul mă mai supără încă puţin, răspunse tânărul, dar nu e cine ştie ce. Rana de la cap nici n-o mai simt, cred că s-a vindecat cu totul.

— Cu atât mai bine. Mă bucur din inimă că n-ai fost rănit mai grav. A! Dar ce-o fi asta?

Exclamaţia lui era îndreptăţită, căci în imediata apropiere a turnului căzu pe punte un enorm biban de mare. Pricina acestei sărituri disperate a uriaşului peşte se văzu îndată, care la babordul vasului se produse o izbitură puternică, apoi se arătă câteva clipe botul deschis ameninţător al unul rechin enorm, după care dihanie căzu înapoi în apa, rămânând, totuşi în apropiere.

Bibanul era grav rănit la coadă – probabil că rechinul îl şi înhăţase, dar izbutise să-i scape, făcând o sforţare disperată.

— Vom avea un prânz minunat! zise Petre, care venise în turn nesimţit de nimeni.

Sări repede pe punte şi, din câteva lovituri de cuţit, spintecă trupul bibanului, care se zvârcolea cat putea. Apoi privi rechinul enorm, cere se aţinea pe lângă vas şi îşi ţinea ochii lacomi îndreptaţi spre dânsul.

— Domnule căpitan – zise Uriaşul – cred că am face o faptă bună dac-am răpune dihania. Poate că prin asta salvăm viaţa multor oameni.

— Dar nu ne putem pierde vremea cu pescuitul, răspunse Farrow. Trebuie să-l împuşti, dacă poţi.

— Lasă pe mine! Se oferi George. Am avut eu multe întâlniri neplăcute cu de alde ăştia şi nu vreau să scap prilejul de a mă răzbuna.

Pe cât de repede îi îngăduia piciorul, coborî scăriţa în lăuntrul vasului şi-şi luă puşca grea. Rechinul urma să plutească lângă submarin, netulburat.

George ţinti în ochiul stâng al dihaniei, apoi slobozi două gloanţe unul după altul. În clipa următoare un val de spumă se abătu asupra vasului, acoperindu-l în întregime pe bietul Petre. Rechinul se zvârcoli turbat timp de vreun minut, apoi camarazii de pe vasul care se îndepărta văzură că se afunda încetişor.

— Bravo, George! strigă căpitanul. Ai nimerit exact în ochiul dihaniei. Oho! făcu el deodată, împuşcăturile par să fi atras o barcă de băştinaşi… Văd doi chinezi într-însa! Ce-or fi căutând prin partea asta pustie a coastei?

Dintr-un golf ascuns al coastei îndepărtate ţâşnise un kanu mic. Cu ajutorul ocheanelor camarazii văzură doi chinezi cu pălării ascuţite şi cu marginile late, vâslind grăbiţi spre nord. Căpitanul schimbă neobservat cursul submarinului, apropiindu-se de coastă.

„Dox”-ul ajunse cam la vreo două sute de metri de kanu, când cei doi dintr-însul încetară să vâslească, se holbară la submarinul care venea spre ei, apoi, ca la o comandă, lăsară iar în apă vâslele late şi scurte şi întoarseră kanu-ul spre ţărm. Acesta porni ca o săgeată şi deodată dispăru ca prin farmec.

— Au intrat într-o crăpătură îngustă din stâncă – zise George – am văzut eu bine. Tată, n-ar fi bine să lăsăm pe apă o barcă de aluminiu şi să pornim într-acolo? Am presimţirea că dăm de urma unei taine, poate chiar a aceleia care ne preocupă în clipa de faţă.

— Drace! exclamă Farrow, surprins. Eu m-am gândit în acelaşi fel când i-am văzut pe cei doi chinezi. Bine, fie! Nu pierdem nimic, căci tot trebuie s-aşteptăm înainte de Menado, până se lasă noaptea. Te poţi duce tu cu Petre.

Dădu o comandă şi după câteva minute o barcă fu montată pe punte de mâini îndemânatece. Uriaşul şi adusese pentru sine şi George şerparul cu arme: pistoale şi cuţite. În vreme ce tânărul şi-l punea pe al său, privi îngândurat coasta apropiată, apoi zise deodată:

— Tată, se prea poate să fie acolo o ascunzătoare a mai multor chinezi. Mai bine ar fi să-l iau cu mine şi pe Kard, ba chiar încă un camarad.

— Fireşte, dragul meu, căci nu se poate şti cum veţi fi întâmpinaţi acolo. De aceea voi merge şi eu şi nădăjduiesc că patru oameni vor fi de ajuns.

Barca fu lăsată repede pe apă şi camarazii săriră într-însa. Petre vâsli cu putere la ţărm, spre locul unde dispăruse kanu-ul cu cei doi Chinezi.

Când barca se apropiase până la vreo treizeci de metri se ivi o crăpătură îngustă în peretele stâncos ce se înălţa vreo şase metri din mare. Crăpătura era atât de largă cât să poată intra o barcă în ea.

— Lucrul poate deveni primejdios la o adică, zise Farrow. Dacă pe marginile de sus ale crăpăturii stau oameni, ne-ar putea ataca, aruncând asupră-ne cu pietre.

— Poate ar fi mai bine dacă m-aş căţăra pe marginea ţărmului, zise George. Aş putea vedea îndată dacă chinezii ne-au pregătit vreo cursă colo, sus.

— Ai dreptate, încuviinţă Farrow. Ia-l însă şi pe Petre cu tine.

Uriaşul dădu din cap şi împinse barca spre ţărmul stâncos. Kard lua vâslele, iar Petre şi George începură să se caţăre cu o îndemânare de pisică.

Ajunseră curând să poată cuprinde cu privirea platoul, care era acoperit cu blocuri uriaşe de stâncă; la vreo două sute de metri depărtare începea pădurea, în faţa căreia se afla un desiş încâlcit. Deoarece nu se vedea nimic suspect, cei doi se săltară cu totul în sus şi păşiră pe marginea crăpăturii înguste, care ajungea până jos la mare.

Crăpătura mergea drept vreo patruzeci de metri, apoi făcea un cot ascuţit spre miazăzi. Tocmai la această cotitură erau îngrămădiţi, claie post o grămadă, bolovani de toate mărimile. Dacă pândea din umbră vreo primejdie pe undeva, atunci numai aici putea să fie. George şi Petre îşi iuţiră paşii.

Tânărul era însă atât de zorit încât nu băgă de seamă un bolovan mărişor, astfel că se poticni de el, în vreme ce piatra fu zvârlită cât colo. Ea se izbi cu zgomot de nişte bolovani apropiaţi şi în aceeaşi clipă se iviră dindărătul acestora capetele a doi chinezi, care se holbară speriaţi la noii sosiţi. Se părea că sunt cei doi galbeni din kanu, care pregătiseră într-adevăr o cursă urmăritorilor lor.

Camarazii îşi traseră îndată pistoalele, dar cele două capete dispărură fulgerător. Acum lucrul începea să devină primejdios, căci chinezii aveau acoperire bună, în timp ce George şi Petre erau nevoiţi să se apropie pe pământ neted, fără nici o ocrotire.

Fără a lua înţelegere, făcură singurul lucru ce se impunea: săriră înainte cu paşi mari şi se aplecară în faţa bolovanilor pe după care dispăruseră galbenii. Apoi, stând nemişcaţi, rămaseră cu auzul încordat. Şi într-adevăr, auziră un zgomot slab, care însă venea cam de departe. Ceva ca rostogolirea unei pietre.

— Fug spre pădure, şopti Uriaşul.

Se ridică cu băgare de seamă şi iscodi cu privirea deasupra bolovanilor, ceea ce făcu şi George, dar nici unul din ei nu putu descoperi ceva.

Deodată, însă, la vreo cincizeci de metri depărtare, se iviră îndărătul ultimilor bolovani cele două capete ale chinezilor. Îşi scoaseră pălăriile, se holbară câteva clipe spre cei doi camarazi, apoi îşi ridicară brusc braţele şi două obiecte mititele, lucitoare; zburară spre George şi Petre.

Vrednicii camarazi îşi dădură seamă imediat că aceste obiecte erau foarte primejdioase. Cu iuţeala fulgerului îşi

scoaseră pistoalele şi traseră fără ţintă, la întâmplare. Dar îndemânarea pe care o aveau îl făcu sa nimerească. Cele doua obiecte rotunde fură atinse din zbor, doi nouraşi de fum verzui se înălţară în văzduh şi George zise, răsuflând uşurat:

— Cred că am scăpat de o otrăvire gravă, care ne-ar fi adus moartea A! Uite-i colo pe cei doi bandiţi… fug!

Cu o repeziciune uimitoare Galbenii goneau spre pădure. George ridică din nou pistolul, ţinti câteva clipe, apoi apasă pe trăgaci. Când se auzi detunătura, unul din chinezi se întoarse ca o sfârlează, îşi duse mâna stângă la braţul drept, apoi începu s-alerge mai departe în urma tovarăşului său. Amândoi fugeau acum în zig-zag şi cu părere de rău George lăsă arma în jos.

— N-are nici un rost – zise el – e păcat de gloanţe, căci nu-i mai pot ajunge. Mă bucur însă că l-am nimerit cel puţin pe ala unul, chiar dacă glonţul nu i-a pătruns decât în braţ. Asta o să-l mai ţie din drum.

— Aşa cred şi eu – încuviinţa tânărul.

— Petre, trebuie totuşi să-i urmărim pe cei doi chinezi. Căci dacă rănitul nu poate înainta repede, ne va fi lesne să-l ajungem.

— Bine ar fi, domnule George, răspunse Uriaşul. Dar trebuie neapărat să-i dai de veste tatălui dumitale.

— Firește.

Tânărul se apropie de marginea crăpăturii adânci şi văzu barca dedesubtul său. Farrow privea încordat în sus şi întrebă în graba când îl zări pe fiul sau:

— Ce s-a întâmplat, George?

— Cei doi chinezi s-au pitit printre blocurile de stâncă de aici şi au zvârlit două bombe cu gaze pe care noi le-am împuşcat însă din zbor. Bandiţii au fugit apoi în pădure, dar am izbutit să rănesc pe unul din ei. Tată, vreau să-i urmăresc, împreună cu Petre, căci presupun că se îndreaptă spre Menado. Acolo ne vom întâlni cu siguranţă.

— Bine, băiete, răspunse Farrow, după ce chibzui niţel. Urmăriţi-l, deci, pe ticăloşi dar fiţi cu multă băgare de seamă.

Tânărul se întoarse repede şi, alături de Petre, începu să alerge spre pădurea în care dispăruseră cu puţin înainte galbenii.

IV.
ÎN MENADO.

GEORGE, care pătrunsese în desiş înaintea Uriaşului, se opri deodată şi şopti:

— Petre, trebuie să ne aşteptăm la curse drăceşti. Cu oamenii ăştia se pare că nu e de glumit şi cred că trebuie sa încercăm să înaintăm într-atâta încât să-i avem mereu sub ochi pe cei doi chinezi. Trebuie însă să fim cu mare băgare de seamă ca să n-o păţim.

— Nu vrei să mă laşi s-o iau înainte, domnule George? se rugă Petre. Te poţi bizui pe mine că voi şti să descopăr vreo capcană ce ni s-ar întinde.

— Nu, dragă Petre, tot atât de bine pot şi eu treaba asta, răspunse tânărul, zâmbind. Tu rămâi pe urmele mele. Hai, acum la drum!

Se întoarse iar şi porni pe poteca îngustă ce părea să fi fost folosită adesea. În timp ce gonea văzu crengi frânte de curând şi frunze căzute. Dovadă că şi cei doi chinezi se grăbiseră.

Poteca coti deodată spre Nord şi George se opri fără voie. Se târî cu băgare de seamă înainta şi iscodi cu privirea în juru-i. La început nu putu vedea nimic suspect, dar după vreo douăzeci de metri poteca făcea încă un cot în direcţia de la început.

Îşi mai plimbă încăodată privirile de jur-împrejur şi i se păru că zăreşte, la înălţimea pieptului unui om, o dungă negricioasă dea curmezişul potecii.

La început crezu că se înşeală, dar încordându-şi privirea, văzu ca, într-adevăr, de-a latul potecii era întina un fir de culoare închisă.

— Petre, mi se pare că am descoperit ceva, zise el. — Vezi firul acela întins de-a curmezişul potecii? Sunt încredinţat că nu e lucru curat. Aş fi de părere să-l tăiam cu băgare de seamă.

— Nu, domnule George, mai bine să nu facem asta. Tocmai prin tăierea firului s-ar putea să fie pusă în funcţiune capcana. Mai nimerit ar fi să zvârlim de aici o craca groasă peste sfoară – sau ce-o fi aia – şi când se va rupe vom vedea despre ce e vorba.

— Ai dreptate, încuviinţă tânărul. Uite colo o creangă, ia sa tai o bucată dintr-însa.

George merse spre tufa pe care o arătase şi întinse mâna, dar în aceeaşi clipă sări înapoi, speriat şi-şi tinse cuţitul de la brâu. Presupusa ramură era un şarpe de culoare închisă, care atârna nemişcat de pe un palmier scund, dar când îi zări pe cel ce-i turbura tihna, începu să se agite ameninţător. George se dezmeteci însă repede, izbi fulgerător şi în clipa următoare târâtoarea decapitată căzu jos şi începu sa zvârcolească în ţărână.

— Fii cu băgare de seamă! zise Petre, liniştit. Mi-am spus eu îndată că creanga aceea desfrunzită nu e lucru curat. Dar asta de aici e bună.

Tăia o bucată lungă dintr-o cracă de grosimea degetului, ochi scurt şi zvârli lemnul spre sfoară. În clipa următoare se auziră foşnete în tufişuri, de amândouă părţile potecii şi pe ea căzură nuiele lungi de câte trei metri fiecare. Nuielele erau la cel mult zece centimetri depărtare una de alta, astfel că ar fi trebuit să nimerească chiar mai mulţi oameni deodată, dacă unul singur ar fi atins firul.

— Frumoasă surpriză! făcu George. Aş pune rămăşag că nuielele alea aveau ţepi otrăviţi. Chinezii sunt doar meşteri în treburi dintr-astea. Acum, însă, putem înainta fără teamă.

La o mai de aproape cercetare se dovedi într-adevăr că nuielele erau înţepate cu ace mulate într-o materie gălbuie, cea mai bună dovadă că erau otrăvite.

— Să le tăiem, zise George – ca să nu mai pună în primejdie vieţi omeneşti. Dar fii cu băgare de seamă, Petre, căci cea mai mică zgârietură poate aduce moartea.

Uriaşul mormăi ceva şi încăpu îndată să taie nuielele care acopereau poteca. Curând treaba fu făcută şi după ce beţele ucigătoare fură zvârlite în desiş, cei doi camarazi îşi văzură de drum, poteca mai făcu trei cotituri şi de fiecare dată George cercetă terenul cu toată luarea-aminte, dar nu descoperi nimic suspect. Când trecură de un al patrulea cot, tânărul văzu înaintea sa pe chinezii urmăriţi. Alergau de zor, fără sa întoarcă măcar odată capul, iar camarazii se ţinură cât mai în urmă, în aşa fel că nu vedeau, din când în când, decât pe ultimul chinez. Era cel mai înalt, care se tot ţinea de braţul drept, ceea ce însemna că glonţul lui George îl rănise grav.

Continuară goana şi cu toate că tânărul nostru erou era obişnuit cu oboseala, se temu totuşi că nu se va putea ţine după chinezi, dacă aceştia urmau s-alerge tot atât de repede.

Aerul era înăbuşitor sub frunzişul des al copacilor; fiecare mişcare mai repede cerea sforţări îndoite. Chinezii însă păreau să fie obişnuiţi, căci nu dădură nici o dovadă de slăbiciune.

George începu să simtă dureri, la piciorul care-i fusese rănit de sfărâmăturile de stâncă, cu prilejul exploziei granatei de mână şi fu nevoit să-şi încleşteze dinţii ca să poată goni mai departe. Deodată văzu cu bucurie că chinezul rănit începe să se clatine apoi îşi încetini de tot pasul şi George îi fu recunoscător pentru asta, căci n-ar mai fi putut s-o ducă mult în goana asta.

Timp de vreo jumătate de ceas, galbenii îşi urmară drumul aproape la pas; dar acum se întorceau din când în când. În cele din urmă se opriră la o apa îngustă.

— Petre, ne-ar prii şi nouă puţină apă – şopti George. Hai să facem un ocol şi ajungem la râu prin desiş. De acolo vom putea vedea când vor porni înainte.

Cu mare băgare de seamă pătrunseră fără zgomot în desiş De data asta Petre pornise înainte şi înlătură cu cuţitul său piedecile din cale. În cele din urmă ajunseră la râul cu apă limpede şi băură cu lăcomie. Găsiră şi banane pădureţe cu care-şi potoliră foamea. Îşi aleseseră un loc de unde puteau cuprinde cu privirea răul. Chinezii se aşezară la cel mult cincizeci de metri de ei.

Se scurse ca la vreun ceas, când deodată George văzu pe cei doi urmăriţi înotând repede de-a curmezişul apei şt făcându-se nevăzuţi în desişul de pe malul celălalt. Camarazii aşteptară vreo cinci minute, apoi străbătură şi ei apa şi după puţin timp se aflară şi ei pe poteca pe care apucaseră chinezii.

Trebuiră să pornească iar în goană, dar cu toate astea abia după vreo două ceasuri zăriră în depărtare pe chinezi.

Deodată pădurea se sfârşi şi începură să se ivească culturi de tutun, înlocuite curând de plantaţii de cafea. Trestiile înalte ofereau urmăritorilor o acoperire bună şi la propunerea lui George începură să gonească. Se îndepărtau acum în direcţie piezişă de poteca de până acum, astfel că în curând fură la aceeaşi înălţime cu Chinezii, dar la vreo cincizeci de metri distanţă de ei.

Numai din când în când vedeau ivindu-se printre plante capetele celor suspecţi. Dar acum erau siguri că nu vor fi descoperiţi, căci chinezii nu i-ar putea bănui decât în spatele lor.

În depărtare se iviră arbori înalţi, acoperişuri sclipeau ici colo dintre coame de verdeaţă. Se apropiau de Menado, capitala provinciei cu acelaşi nume, unde socoteau să poată lămuri taina care-i pusese pe drum.

— Domnule George – zise deodată Petre – îmi cam dau cu gândul ce căutaseră cei doi chinezi pe coasta de răsărit. Fără îndoială că vroiau să ia niscai marfă de pe vreun vapor.

Poate chiar lădiţa pe care am găsit-o noi. Probabil că banda face şi contrabandă. Ivirea noastră i-o fi speriat într-atât încât s-au dus repede să-l anunţe pe şef.

— Fireşte, Petre, aşa o fi, încuviinţă George. Dar, asta o vom afla în Menado. Acum trebuie să fim cu mare băgare de

seamă, să nu-i pierdem din ochi şi sa nu ne lăsăm văzuţi de ei.

— Va fi cam greu, răspunse Uriaşul, îngândurat, în primul rând să ne legăm chimirele sub haine, altminteri batem la ochi când vom fi în oraş.

Lucrul se făcu repede. Camarazii ajunseră la marginea oraşului şi aşteptară până ce chinezii dispăruseră în strada principală. Porniră apoi încet dea lungul ultimelor case, până putură cuprinde cu privirea strada. Circulaţia era destul de mare, totuşi George izbuti să-l descopere pe cel mai înalt dintre cei doi urmăriţi.

Se mai întorcea el din când în când, dar. Acum cei doi camarazi erau acoperiţi de mulţimea de trăsuri şi trecători. Costumele lor de marinari nu băteau la ochi, căci veneau aici multe vapoare, ai căror marinari populau străzile.

Chinezii coborâră brusc într-o strada lăturalnică, strada ce ducea într-o piaţă mărişoară, unde se înălţa, umbrit de palmieri, un templu micuţ şi bizar, în stil chinezesc. (Vezi ilustraţia de pe copertă).

Acesta era aşadar templul în care se afla perechea cupei primejdioase. Cei doi chinezi se făcură nevăzuţi în sfântul locaş, care era împrejmuit de un gard de mărăcini înalt de vreo trei metri. Era cu neputinţă să arunci o privire prin frunzişul des, de aceea camarazii nici nu încercară sa se apropie, ci rămaseră locului la oarecare distanţă.

Un bărbat cu chipul simpatic, grăsun, trecu pe lângă ei. George se apropie de el şi întreba în englezeşte dacă cunoaşte oraşul.

Celălalt răspunse în limba olandeză şi tânărul nostru erou, care cunoştea graiul acesta, întrebă politicos ducii ştie de unul Stuart Dunbar.

— Fireşte, tinere, locuieşte acolo răspunse străinul şi arătă spre o clădire din spatele templului.

Şi aceasta era împrejmuită cu un gard de mărăcini. George mulţumi, apoi se îndreptă, împreună cu Petre, într-acolo.

Ar fi fost de temut ca cei doi chinezi să fi rămas îndărătul uşii, pândind pe presupuşii lor urmăritori. – Dar trecuseră deja câteva minute. Apoi George observă – când putu vedea uşa – că aceasta era din lemn tare şi atât de exact aşezată în gard, încât nu puteai privi nici în grădină, nici dinăuntru în afară.

Poarta casei cu pricina n-avea nici o firmă pe ea, dar când George sună auzi îndată paşi scârţăind pe pietriş.

— Cine e? întrebă un glas cu accent englezesc.

— Domnule Dunbar, deschide te rog, căci îţi aducem o veste foarte importantă, răspunse tânărul.

Poarta se destinse cu bucure de seama şi George văzu un englez foarte spătos, foarte simpatic. Acesta îi măsura cu privirea pe cei doi camarazi, clătină capul şi zise scurt:

— Intraţi!

Închise apoi poarta cu grijă şi împinse doua zăvoare.

— Asta e din pricina chinezilor, spusa el.

— Şi noi am venit să stăm de vorbă cu d-ta tot în privinţa unor chinezi, zise George. Cunoşti poate „păsările verzi”?

Englezul sări ca ars şi îndreptă două pistoale spre camarazii care rămaseră ai aura căscată.

— Sunteţi din bandă? întrebă ei, cu glas ameninţător.

— Nu, dar mi-ar face mare plăcere să-i cunosc pe bandiţi, răspunse George. Din pricina lor am fost în mare primejdie – dar despre asta cred ca e mai bine să stăm de vorbă la casă.

Englezul îi învălui într-o privire bănuitoare, apoi cele două pistoale dispărură. Împinse uşa casei şi zise politicos:

— Poftim, intraţi!

V.
ÎN TEMPLUL CHINEZESC.

ÎNTR-O ÎNCĂPERE CONFORTABILA, englezul îi pofti să ia loc şi aduse imediat whisky. După aceea George începu:

— De sigur că aţi auzit de numele meu, domnule Dunbar; sunt fiul căpitanului Farrow.

— Aha, George! zise Englezul, cu oarecare mirare. Mă bucur că te cunosc Acum ştiu şi că pot avea deplină încredere în d-ta. Cum de te-ai întâlnit cu bandiţii?

George povesti pe larg de găsirea lăzii cu primejdiosul conţinut. Dunbar cătină capul şi zise apoi:

— Da, fac ei cam multe glume dintr-astea. Aş fi trebuit să mor de douăzeci de ori până acum, dac-ar fi fost după ei. Aşadar în templu se află a doua cupă! Atunci să ştii că au pus acolo şi o capcană drăcească. E vorba aici de o foarte preţioasă colecţie de pietre preţioase, pe care tatăl meu a căpătat-o în dar de la un mandarin chinez. Părintele meu era medic şi salvase viaţa mandarinului. Dar „păsările verzi”, o cunoscută bandă de tâlhari. Şi-au vrut partea. Mandarinul a pus să se aducă aici, în Celebe colecţia, nu însă în casa noastră, ci omul sau de încredere a ascuns-o undeva. Pe o cupa de argint, pe care i-o trimise, el arăta ascunzătoarea, printr-o scriere secretă convenită tatălui meu. Cupa aceasta a

fost furată trimisului. Sunt încredinţat că bandiţii au aşezat în templu cupa veritabilă; ei nădăjduiesc probabil că eu sunt în măsură să descifrez inscripţia şi să-i duc la ascunzătoarea nestematelor.

— Atunci de ce căutau să te răpună? întreba George. Moartea d-tale nu le-ar fi adus nici un folos.

— Asta aşa e, dar ei m-au prevenit îndeajuns prin ameninţări şi încercări de a mă lovi, care au dat însă întotdeauna greş. De cele mai adeseori „Narcisa albă", o chinezoaică micuţă, care se pare că era de partea tatălui meu, scrisese o prevenire pe vreun obiect primejdios. Aşa că în nici un n-aş fi căzut victimă uneia din cele trei încercări de asasinat, pe care le pregătiseră împotriva mea. Asta o ştiau ei bine. Abia acum lucrul devine cu adevărat primejdios, dar sper să le pot zădărnici planurile, în orice caz, vă mulţumesc călduros, domnilor, pentru bunăvoinţa ce aţi avut-o faţă de mine. Nădăjduiesc că-l vei întâlni pe tatăl d-tale, domnule George, când va debarca la noapte. De fapt, nu cred s-aveţi a vă teme de ceva aici, pe teritoriu olandez. Pe de altă parte cred că şi Anglia va înceta în curând prigoana împotriva d-voastră.

— Domnule Dunbar, eu aş vrea însă să iau parte până la sfârşit la această aventură, zise George. Ţin neapărat să vizitez templul împreună cu dumneata. Mai doresc să fiu de faţă şi când vei ridica d-ta comoara, căci atunci primejdia va fi mai mare ca oricând.

— Ştiu asta, răspunse englezul. Mi-e chiar foarte plăcut că vreţi să-mi ajutaţi, căci ştiu că poţi avea deplină încredere în căpitanul Farrow şi fiul său. La noapte am de gând să vizitez templul; poate vine şi tatăl d-tale, aşa că vom porni chiar imediat în căutarea ascunzătorii cu pricina.

— Atunci să luăm înţelegere imediat, zise George, cu însufleţire. Când se va înnopta, mă voi duce în port unde-l voi întâlni pe tata şi-i voi spune cum stau lucrurile. Vom lua un număr mai mare de camarazi, ca s-o putem scoate la capăt dac-or fi chinezi mai mulţi. Fireşte că vom face asta cat mai neobservat. Banda nu trebuie să bage de scamă nimic.

— Bine. Vom merge deci în templu la miezul nopţii, hotărî Dunbar. El e mereu închis dar broasca e de modă veche şi se poate deschide lesne, după cum am avut prilejul să observ. Acum vă rog să fiţi oaspeţii mei până se va însera; cred că vă voi putea arăta colecţii foarte interesante, a căror temelie a pus-o bunicul meu. Mai rămân patru ani pe Celebe, apoi îmi iau tot ce am aici şi mă duc în Anglia.

George îl admira pe cutezătorul englez. Acesta nu mai rosti nici un cuvânt cu privire la bandiţii chinezi, care totuşi îl urmăreau cu atâta înverşunare.

Colecţiile tânărului englez erau într-adevăr foarte interesante şi lui George îi păru rău când Dunbar îi invită la masă, întrerupând cercetarea preţioaselor obiecte.

Când se întunecă îşi luară rămas-bun până la miezul nopţii şi gazda le dădu drumul afară.

— Ah, se pare că au şi început să facă pregătiri mari, zise dânsul, văzând lumini în templu.

— Dar trebuie să ştie doar că nici n-am primit lada trimisă. Sunt însă sigur că-mi vor da ei de veste pe altă cale. Fireşte tot prin vreo viclenie de-a lor.

— Fii cu băgare de seama! îl preveni George.

— Chinezii ăştia sunt în stare de orice. Voi căuta să dau cat mai repede de tatăl meu, căci sunt îngrijorat pentru d-ta.

— Nu-ţi fie teamă. Domnule Farrow. Oricum, îţi mulţumesc de grija ce-mi porţi. La revedere!

George privi cu atenţie în juru-i, în vreme ce mergea spre port, alături de Uriaş. Dar nu-l zări nicăieri pe tatăl său. Se plimbă acolo pe chei în sus şi-n jos, fără nici un rezultat însă. Tânărul deveni din ce în ce mai nerăbdător şi în cele din urmă zise:

— Petre, poate cu tata a coborât în cu totul alt loc. Hai să ne întoarcem, căci cu siguranţă că vom da de el la templu sau la Dunbar.

— Da, domnule George, tocmai ce vroiam să spun şi eu, încuviinţă Uriaşul.

— Ia te uită, s-a şi făcut unsprezece şi jumătate! Murmură tânărul, speriat, după ce aruncă o privire pe ceas. Haidem repede înapoi!

Când ajunseră iar în piaţă, văzură că luminile din templu erau stinse. Sunară la Dunbar dar nu răspunse nimeni. George mai încerca de câteva ori, apoi zise cu glas sugrumat:

— Petre, s-a întâmplat ceva… Hai la templu, poate aflăm acolo ceva de soarta lui Dunbar.

Luna învăluia piaţa într-o lumină puternică. Cei doi camarazi se furişară cu băgare de seamă spre templu, ţinând mana pe revolverele de sub haină.

Totul rămase liniştit însă, O tăcere aproape misterioasă domnea în jur, întreruptă doar de bâzâitul insectelor..

Ajunseră la uşa templului şi văzură cu mirare că aceasta nu era închisă. Tânărul erou şovăi câteva clipe, temându-se de vrea primejdie care pândea dinăuntru, dar deodată i se

păru că aude de acolo un sunet asemănător geamătului unui om.

Împinse încetişor uşa, ascultă cu încordare, apoi se strecură înăuntru.

După ce se închise la loc uşa, el aprinse lampa-i de buzunar şi plimbă lumina în jur câteva clipe. Templul era gol, dar peste drum de uşă trona, pe un soclu înalt de piatră, statuia unui zeu hidos, care ar fi înspăimântat pe cei slabi de îngeri.

Tânărul stinse repede lampa şi-şi încordă auzul. De undeva venea murmurul unui glas, apoi iar geamătul înăbuşit de adineauri. Părea să vie dinspre statuie. George se-ndreptă într-acolo, după ce prinse braţul lui Petre. Din prevedere, nu, merse însă dea dreptul spre zeu, ci făcu un ocol. Auzise el deja ca în astfel de temple vechi, existau adesea uşi mascate, în care dispar cu uşurinţă cei ce nu bagă de seamă. I se întâmplase chiar lui aşa ceva într-un rând.

Murmurul deveni din ce în ce mai lămurii şi geamătul se auzi iar. Când George păşi pe de lături spre statuie, zări în spatele acesteia o dungă slabă de lumină. Îşi iuţi paşii şi văzu lămurit că îndărătul zeului se afla o uşă îngustă, întredeschisă, iar lumina venea dinăuntrul statui.

Tânărul împinse uşa cu băgare de seamă şi văzu o scară care ducea spre soclul pe care era aşezat zeul. Acum se auzea lămurit de tot murmurul întrerupt din când în când de gemete.

Fără să stea la cumpănă, George intră în statuie şi începu sa coboare scara. Ţinea revolverul în mâna dreaptă şi ştia că Petre îl urma înarmat şi el. Lumina se făcea tot mai mare apoi văzu deodată dedesubtul său o încăpere luminată de făclii.

Şase chinezi şedeau pe vine în jurul unui trup legat, în care George recunoscu, îngrozit, pe Stuart Dunbar. Unul din galbeni avea în mana o cupă de aur pe care-o întindea englezului; iar un altul mânuia un instrument de tortură cu care strângea mâna nenorocitului prizonier.

Când Dunbar clătina capul cu hotărâre, chinezul răsucea, rânjind, unealta drăcească şi atunci englezul gemea, dar rămânea totuşi dârz şi galbenul repeta, murmurând, întrebarea.

Tocmai când ticălosul se pregătea să strângă mai tare şurubul, George trase. Cu un ţipăt asurzitor chinezul începu să-şi bălăbănească mâna rănită. Câteva clipe domni o tăcere mormântală, apoi bandiţii săriră în sus. George trase din nou

şi de data aceasta cel ce ţinea cupa o scăpă din mână şi sari cat colo, în vreme ce sângele îi şiroia din locul rănit.

George coborî toate treptele, urmat de Petre. Văzând asta, chinezii dispărură cu iuţeala fulgerului îndărătul unei perdele groase, înainte ca cei doi camarazi mai poată descărca vreun glonţ.

— Petre, fii cu băgare de seamă! strigă George, apoi se aplecă şi desprinse unealta de tortură de la mâna englezului.

— Îţi mulţumesc, dragă Farrow, zise Dunbar, cu glas slab, dar totuşi zâmbind. Nu lipsea mult să fiu silit să trădez secretul. Asta ar fi fost însă şi moartea mea. M-au atacat în casă la mine îndată ce-ai plecat d-ta. Ah! Mi-e mâna înţepenită încă. Hai să căutăm acum locul despre care se pomeneşte pe cupă.

Se ridică cu greutate, dar nu trecu mult şi-şi recăpătă liniştea dinainte. George îi bandaja repede mana raniţa, cu pansamentul ce-l purta totdeauna la dansul.

— Îţi mulţumesc din inimă, zise iar englezul. Acum sa ne grăbim. N-am poftă să mai cad a doua oara în mâinile lor. Sunt şapte indivizi, dintre care pe unul l-ai rănit în drum d-ta, domnule Farrow şi zace bolnav într-un han chinezesc. Acum ai rănit alţi doi, astfel că au mai rămas patru potrivnici, cu care sper să sfârşim repede.

— Dar ascunzătoarea unde e? întrebă George, curios.

— În apropiere de coastă, sub o stâncă pe care o numim „Acul”.

Lui George i se păru că aude un zgomot slab, dar nu ţinu seamă de asta, ci părăsi repede încăperea subpământeană, trecând prin statuie.

Stuart Dunbar îi duse prin străduţe lăturalnice afară din oraş. În cursul drumului, lui George i se năzări în repetate rânduri că aude zgomote în urma sa, dar deşi se-ntorcea adesea, nu putu vedea nimic.

Trecură printr-o pădurice deasa, apoi se ivi în faţa lor o plaja întinsă, acoperită cu bolovani uriaşi.

Dunbar merse spre un bloc de stâncă foarte înalt şi ascuţit şi zise:

— Aici s-ar afla, zice-se, pietrele preţioase.

În aceeaşi clipa săriră de după bolovanii cei mari făpturi care se năpustiră fără zgomot asupra celor trei oameni. Erau opt chinezi în ale căror mâini sclipeau cuţite lungi. Fără îndoială că lovitura le-ar fi reuşit, dacă n-ar fi fost prea grăbiţi. Aşa, însă, se împingeau unul pe altul şi asta dădu prilej lui Petre s-arate ce poate.

Uriaşul se aplecă, înhăţă pe un galben de picioare, apoi pocni cu el ca şi cu o măciucă în ceilalţi.

George şi Dunbar apucară pistoalele de ţeavă. – Nevrând să tragă, ca detunăturile şi nu atragă atenţia asupra lor – şi cu paturile armelor izbiră în dreapta şi-n stânga.

Cu toate astea situaţia lor era foarte primejdioasă, căci galbenii atacau cu o înverşunare drăcoasa. Totuşi la urmă ar fi ieşit biruitori, poate, dacă deodată n-ar ti dat năvală mai mulţi inşi pe câmpul de luptă.

Erau căpitanul Farrow, Rindow, Kard şi încă trei camarazi.

Lupta nu ţinu decât puţine secunde, căci numai Kard înhăţă doi chinezi şi le ciocăni capetele, lăsându-i întinşi la pământ.

— Îţi mulţumesc, căpitane Farrow, zise Dunbar, după ce lucrurile se potoliseră. Mă bucur că-ţi pot face cunoştinţa, Acum vei avea prilejul să vezi ce vroiau de la mine ticăloşii din banda „păsărilor verzi”.

Se aplecă lângă stânca înaltă, cercetă câtva timp, aruncă în lături câţiva bolovani şi se ridică ţinând în mână două pungi de piele.

Netulburat vărsă conţinutul în pălărie şi razele lunii se răsfrânsese ide mii de ori în culori felurite, în preţioasele diamante, safire şi smaralde.

Dunbar alese câteva pietre preţioase şi vârî câte una în mâna fiecărui camarad.

— Mi-aţi aduce o mare jicnire dacă aţi refuza să primiţi aceste mici daruri, zise el. Fără ajutorul dv., n-aş fi văzut niciodată nestematele, ba mi-aş fi pierdut chiar viaţa.

Vrednicii marinari n-avură încotro şi primiră darurile.

— Acum să-i legăm pe bandiţi! zise apoi englezul. Voi anunţa poliţia, căci am destule dovezi cu să fac să fie osândiţi cum li se cuvine.

— Şi noi ne vom înapoia la submarinul nostru, zise căpitanul. Am fost reţinuţi în drum de o patrulă poliţienească, de aceea am venit atât de târziu. Tocmai am mai apucat să văd cum d-ta cu George şi Petre părăseaţi templul şi câţiva chinezi se luaseră după voi. Atunci ne-am furişat după galbeni şi am sosit la vreme.

Marinarii legară pe bandiţi, Dunbar îşi descărcă revolverul ca să adune poliţişti, apoi îşi luă rămas-bun şi Farrow îşi conduse tovarăşii spre un golf ascuns în care se afla submarinul.

După o jumătate de ceas pluteau în larg şi căpitanul zise cu hotărâre:

— Acum nu ne vom mai lăsă opriţi de nimic şi ne îndreptăm direct spre „Insula odihnei”.

Sfârşitul volumului: **TAINA DIN MENADO.**

În numărul următor:

FIARA ROŞIE.

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro